

2. Naruszenie dyrektywy 2005/36/WE i art. 49 TFUE dotyczącego swobody przedsiębiorczości

Komisja uważa, że wymogi zawarte w ust. 2 jedynego artykułu w rozdziale A rozporządzenia ministerialnego nr 109088 z dnia 12 grudnia 2011 r., zgodnie z którym poświadczenie wykształcenia mediatora musi potwierdzać metody nauczania, liczbę uczestników, liczbę i kwalifikacje prowadzących szkolenia, procedurę egzaminacyjną i oceny kandydatów oraz sposób, w jaki zostaje zapewniona obiektywność tego postępowania, wykraczają poza to, czego można wymagać do celów dokonania oceny poziomu umiejętności i kwalifikacji zawodowych, jakie powinien posiadać właściciel poświadczenia, i nie pozwalają ocenić prawidłowo kwestii, czy wykształcenie zainteresowanego obejmuje wiadomości i umiejętności, które różnią się istotnie od wiadomości i umiejętności objętych dokumentem potwierdzającym posiadanie kwalifikacji wymaganym w Grecji. Z tych względów wymieniony wyżej przepis jest sprzeczny z art. 13, 14 i 50 oraz z załącznikiem VII do dyrektywy 2005/36/WE.

Ponadto ust. 5 rozdziału A wspomnianego wyżej rozporządzenia ministerialnego nakłada na zagranicznych mediatorów o pełnych kwalifikacjach zawodowych obowiązek wykazania, że mają doświadczenie wynikające z udziału w co najmniej trzech postępowaniach mediacyjnych, zanim ich kwalifikacje zostaną uznane w Grecji, podczas gdy taki wymóg nie jest stawiany mediatorom, którzy uzyskali swoje wykształcenie zawodowe w Grecji. W związku z tym wymieniony wyżej przepis jest sprzeczny z art. 13 dyrektywy 2005/36/WE, który przewiduje, że właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego przyznaje dostęp do tego zawodu na tych samych warunkach co własnym obywatelom wnioskodawcom, którzy otrzymali poświadczenie kompetencji od innego państwa członkowskiego, i narusza zasadę niedyskryminacji przewidzianą w art. 49 TFUE.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2006, L 376, s. 36).

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. 2005, L 255, s. 22).

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 31 maja 2017 r. w sprawie T-17/16, MS / Komisja, wniesione w dniu 5 stycznia 2018 r. przez MS

(Sprawa C-19/18 P)

(2018/C 083/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: MS (przedstawiciel: L. Levi, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 31 maja 2017 r. w sprawie T-17/16;
- w konsekwencji, przekazanie sprawy Sądowi, aby orzekł co do istoty wniesionej przed nim skargi w pierwszej instancji, lub jeżeli Trybunał uzna, że stan sprawy pozwala na jej rozstrzygnięcie – uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji, a tym samym,
- uznanie odpowiedzialności pozaumownej Komisji na podstawie art. 268 i art. 340 akapit drugi TFUE;
- nakazanie przedstawienia dokumentów uznanych przez Komisję za poufne i stanowiących niezbędne wsparcie decyzji o wykluczeniu;
- nakazanie naprawienia krzywdy spowodowanej bezprawnym zachowaniem Komisji, szacowanej ex aequo et bono na kwotę 20 000 EUR;
- nakazanie Komisji opublikowania listu z przeprosinami dla wnoszącego odwołanie i ponownego włączenia jej do Team Europe;

— obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżone postanowienie narusza prawo w zakresie kwalifikacji prawnej podstawy powództwa o odszkodowanie wniesionego w pierwszej instancji, a także narusza spoczywający na sądzie pierwszej instancji obowiązek uzasadnienia.

Zaskarżone postanowienie narusza prawo również w zakresie kwalifikacji prawnej porozumienia o współpracy oraz narusza spoczywający na sądzie pierwszej instancji obowiązek uzasadnienia. Ten ostatni zniekształcił akta sprawy.

Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Bułgarii

(Sprawa C-27/18)

(2018/C 083/24)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Samnadda, J. Marinowa, G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że ze względu na to, że Republika Bułgarii nie jest przyjęła przed dniem 10 kwietnia 2016 r. ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przepisów niezbędnych dla zapewnienia zgodności z Dyrektywą ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 84, z dnia 20.3.2014, s. 72), lub w każdym wypadku nie powiadomiła Komisji o takich przepisach, uchybiła ona swoim zobowiązaniom wskazanym w art. 43 ust. 1 wspomnianej dyrektywy;
- nałożenie na Republikę Bułgarii, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, kary pieniężnej ze względu na niewykonanie przez nią zobowiązania do powiadomienia Komisji o środkach dotyczących transpozycji dyrektywy 2014/26/UE, w wysokości 19 121,60 EUR dziennie, naliczanej od daty wydania orzeczenia w przedmiocie skargi;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z art. 43 ust. 1 dyrektywy 2014/26/UE państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania tej dyrektywy do dnia 10 kwietnia 2016 r. i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję. Ze względu na brak powiadomienia o krajowych środkach mających na celu transpozycję dyrektywy, Komisja wniosła sprawę do Trybunału.
2. W skardze Komisja wnosi o nałożenie na Republikę Bułgarii okresowej kary pieniężnej w wysokości 19 121,60 EUR dziennie. Wysokość okresowej kary pieniężnej została obliczona przy uwzględnieniu wagi i czasu trwania naruszenia, a także zapobiegawczego skutku, mając na względzie możliwości płatnicze tego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 84, s. 72.